

El foc que balla

Tres notícies musicals m'han fet pensar en el foc que balla. La Fira Mediterrània de Manresa ha presentat el cartell de la XVIII edició, d'un roig encès i el rostre d'una jove diablessa mirant de fit a fit. **La Fura dels Baus** celebrarà el centenari d'*El amor brujo*, de **Falla**, amb una ambiciosa versió de l'obra al Festival del Castell de Peralada, aquest estiu. I el periodista Juan José Téllez ha publicat el seu tercer llibre sobre el geni d'Algesires, *Paco de Lucía. El hijo de la portuguesa* (Planeta).

Són tres notícies que em condueixen totes tres a la «Danza ritual del fuego», el segon tall del disc *Paco de Lucía interpreta a Manuel de Falla* (Polygram, 1978). Aquesta és una peça eterna i atàvica com el foc, que és sempre el mateix i és sempre diferent. La dansa arrenca amb la flauta sola i hipnòtica de **Jorge Pardo**. Després s'hi afegixen les guitarres de **Paco de Lucía** i el seu germà **Ramón de Algeciras** i finalment irromp tot el grup **Dolores** -el baix elèctric i basculant d'Álvaro Yebenes i les percussions selvàtiques de Pedro Ruy Blas i Rubem Dantas-, per encisar totes les oïdes del món i acabar amb un final desbocat marcat pels característics picats fermes, clars i vertiginosos de la fabulosa guitarra. Són quatre minuts i mig eterns. Si **Falla** va voler prestigiar la música popular andalusa amb aquesta obra, aquí hi ha uns músics populars, encapçalats per l'inigualable fill de la portuguesa, que popularitzen la música acadèmica. Fantàstic viatge d'anada i tornada que no et canses mai d'escoltar.

Juan José Téllez explica al seu llibre que **Paco de Lucía** no va acabar de copsar el potencial del jazz aplicat al seu instrument fins que no es va trobar amb els **Dolores** en aquest treball on, passant olímpicament dels puristes, van donar nova forma al foc i el *duende* de **Manuel de Falla**. Beneïts heterodoxos!